

COLUMN

Social media

Patrick Jansen is mountainbiker, bosbouwer en routebouwer met een eigen adviesbureau voor duurzaam bosbeheer onder de naam Bosmeester. Binnen zijn andere bedrijf, Tracks & Trails, heeft hij al zo'n 40 mountainbikeroutes en bikeparks ontworpen en gebouwd.

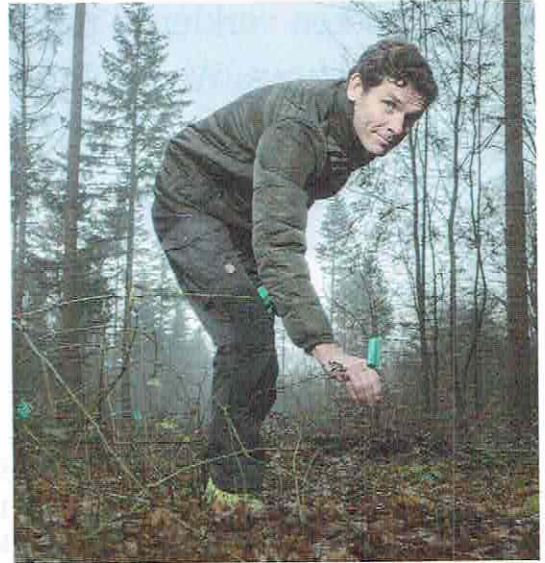
Bij voorkeur kijk ik er zelden naar. Al die ondoordachte, ongenueanceerde meningen leveren alleen maar negatieve energie op. Ik heb het natuurlijk over social media. Maar, als je er amper naar kijkt, mis je ook wel eens tips die je als routebouwer verder kunnen helpen. Ik heb echter geen zin om me daarvoor door al dat negativisme heen te worstelen.

Je hoeft niet op social media te zitten om mee gekregen te hebben dat er de laatste tijd veel kritiek is op houtkap. Mountainbikers zien alles

“Mountainbikers zien alles wat er in het bos gebeurt, dus die discussie kwam ook in ons wereldje terecht”

wat er in het bos gebeurt, dus die discussie kwam ook al snel in ons wereldje terecht. Als bosbouwende routebouwer wordt me regelmatig gevraagd wat ik ervan vind. Recent gaf ik aan het AD een interview over dit onderwerp. Niet alles is even lekker verwoord, maar de kern van mijn verhaal zit er goed in.

Op Facebook trok een zekere Ingrid van leer. Het eerste dat altijd opvalt is dat goed Nederlands schrijven wel een diskwalificatie lijkt op social media. Maar na enige studie begreep ik dat ze het er niet helemaal mee eens was. Bij hoge uitzondering besloot ik te reageren om

te zien waar we terecht zouden komen. Op basis van mijn reactie vroeg ze wat ik dan gestudeerd had en welke graad ik had om zo te kunnen “professoren” over dit onderwerp. Omdat Ingrid het zo vriendelijk vroeg, heb ik in het kort beschreven wat ik zoal heb uitgespookt. Ze heeft het bericht ondertussen verwijderd, maar haar reactie begon in elke geval met iets van “Mjahh”. Dat was hoopgevend, maar toch kwam ze tot de slotsom dat ik het dan allemaal verkeerd geleerd had of dikbetaald werd om mijn mening te verkondigen. Aangemoedigd door mijn familie die het wel amusant vond, vroeg ik haar ook naar opleiding en graad. In het kort kwam het er op neer dat haar overleden voorvaderen aan staatsbosbouw in andere landen hadden gedaan en zelfs met adel en de koning waren omgegaan. En zij zouden het er ook niet mee eens zijn geweest.

Daar kan ik niet tegenop. Ik stel me voor dat het koning Willem III is geweest en dat haar voorvaderen als een soort ‘Kuifje in Afrika’ voor het bos hebben gezorgd in onze voormalige koloniën. Hadden mijn voorouders ook maar een link met adel en koningshuis. Dan ging ik nu vol vertrouwen het mijnenveld van de social media in. •

COLUMN

Ritueel

Patrick Jansen is mountainbiker, bosbouwer en routebouwer met een eigen adviesbureau voor duurzaam bosbeheer onder de naam Bosmeester. Binnen zijn andere bedrijf, Tracks & Trails, heeft hij al zo'n 40 mountainbikeroutes en bikeparks ontworpen en gebouwd.

Mijn hobby is mijn werk geworden, zoals ze dat zeggen. Dat klinkt geweldig, maar ik heb de afgelopen tijd gemerkt dat dat niet zo is. Het is pas geweldig als je werk je hobby is. Mijn hobby moet geen werk worden, want voor ik het weet ben ik in elke rit aan het werk. In elk stuifduinbos zie ik geweldige lijnen voor flow singletracks. Bij het passeren van wandelaars denk ik altijd weer aan de impact die ik daarbij heb op het imago van de mountainbiker. Bij elke mooie jump zie ik in gedachten een hoopje gevallen mountainbikers erachter liggen met taco's in de voorvork. Dat kan niet de bedoeling zijn en dat moet dus anders dit jaar.

“Langzaam maar zeker worden je hersenen gereset en ga je op in de rit”

Mountainbiken is juist geweldig als je 'gerecreëerd' terugkomt van elke rit. Daar komt het woord recreatie natuurlijk ook vandaan. Misschien dat je eerst nog denkt aan de perikelen op het werk of problemen thuis. Maar als het goed is, is dat na ongeveer een half uur voorbij. Dan worden langzaam maar zeker je hersenen gereset en ga je op in de rit. Waar ik dan precies aan denk, kan ik me vaak niet meer herinneren. Maar het is fijn

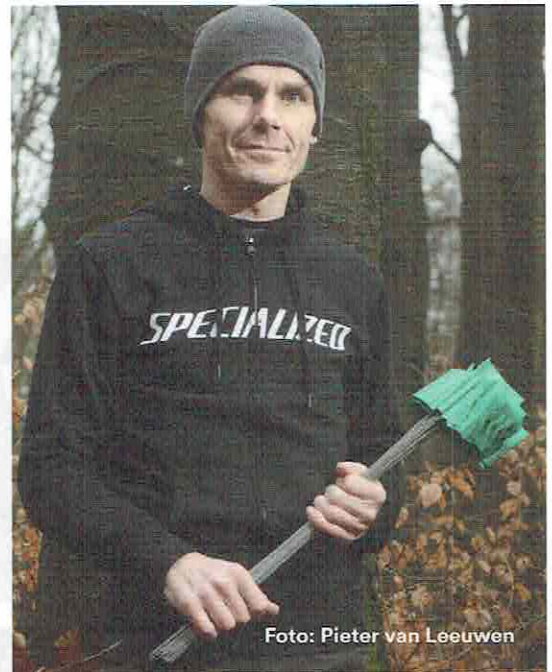

Foto: Pieter van Leeuwen

om in die staat te biken. Daarna kan je er weer even tegen. En er zijn van die ritten, die blijven je altijd bij.

Het was over de dertig graden. Ik was met Elsbeth aan het trainen voor haar wereldkampioenschap marathon. Een lange rit van Wageningen over de Veluwezoom en terug. Onderweg moesten we bij vreemden aankloppen voor water. Elsbeth kwam terug van een blessure, maar ze reed toch fantastisch. Zoals altijd namen we vlak voor Wageningen afscheid en gingen we ieder onze eigen weg. Na de lange rit was ik behoorlijk uitgevoond. Ongeveer een kilometer van huis zette ik mijn helm af en nam deze onder mijn linkerarm. De zonnebril stopte ik onder het shirt. Het laatste stuk fietste ik met losse handen. Thuisgekomen opende ik een blikje ijskoude cola en ging in de hangmat liggen. Mooier kan het leven niet zijn. Dat is sindsdien het vaste ritueel voor epische ritten. Ik hoop dit jaar weer vaak dit ritueel te mogen voltooien. En Elsbeth haalde brons. •

COLUMN

Blij

Patrick Jansen is mountainbiker, bosbouwer en routebouwer met een eigen adviesbureau voor duurzaam bosbeheer onder de naam Bosmeester. Binnen zijn andere bedrijf, Tracks & Trails, heeft hij al zo'n 40 mountainbikeroutes en bikeparks ontworpen en gebouwd.

Het thema voor dit nummer van Fietssport Magazine is geluk. Maar een column is toch pas echt goed als je boosaardig, leugenachtig en kwetsend bezig bent? Bovendien heb ik zelf weinig zin in dit thema. Ik heb namelijk al meer dan drie maanden niet gemountainbiked. Een zeer pijnlijke nekhernia heeft mijn stoute plannen voor dit jaar danig in de war geschopt. Ik ben in januari toegetreden tot de ouwe-lullen-categorie 3.

Vorig jaar heb ik bewust een kort seizoen gehad door een lange vakantie met mijn familie, dus ik had dit jaar extra veel zin om flink mijn best te doen in deze categorie. Zo wilde ik proberen om nogmaals die mooie regenboogtrui te pakken bij het WK Masters. Dat is dit jaar in Andorra op

“Hoe zorgen we ervoor dat mensen begrijpen dat mountainbiken echt wat anders is dan rijden op asfalt?”

2000m hoogte, dus ik wist dat ik werk te doen had. Op een eerder hooggelegen WK kwam ik ooit drie dagen voor de start aan en bij de eerste parcoursverkenning leek het wel of ik er een caravan achter had hangen. Dit jaar dacht ik er daarom over om voor het eerst een heuse hoogtestage te doen. Hoe ouder, hoe gekker. Wat me ook niet echt gelukkig maakt, is dat er weer iemand is die zijn eigen technische onvermogen wil afwentelen

op anderen. Een valpartij over een bultje vindt hij niet zijn schuld. Hoe zorgen we ervoor dat mensen begrijpen dat mountainbiken toch echt wat anders is dan rijden op asfalt?

Gelukkig komt het goede weer er weer aan en ga ik zo voor het eerst sinds lange tijd op pad met Ton, Marcel en Tjeerd naar mijn favoriete mountainbikeroute Rhenen. Het eerste stuk is over de weg en wellicht pak ik daarna als test een klein stukje route mee. Waar ik ook wel blij van word, is dat deze week de 'Verklaring van geen bedenkingen' is binnengekomen van de provincie Gelderland voor enkele nieuw te bouwen routes op de Veluwe. De documentnaam lijkt bedacht door de crew van Monty Python, maar bestaat echt. Het zegt in het kort dat de ontworpen mountainbikeroutes geen negatief effect hebben op de beschermde natuurwaarden. Dit is niet alleen belangrijk voor deze routes, maar alle routes die nog gaan komen. Waar ik ook blij van word, is dat ik dit jaar, als erkend verwend kring, een mooie nieuwe Epic fully onder mijn bips (en nek) geschoven krijg. Ach Scheisse, nu eindig ik toch weer positief. ik zal nooit een goede columnist worden. •

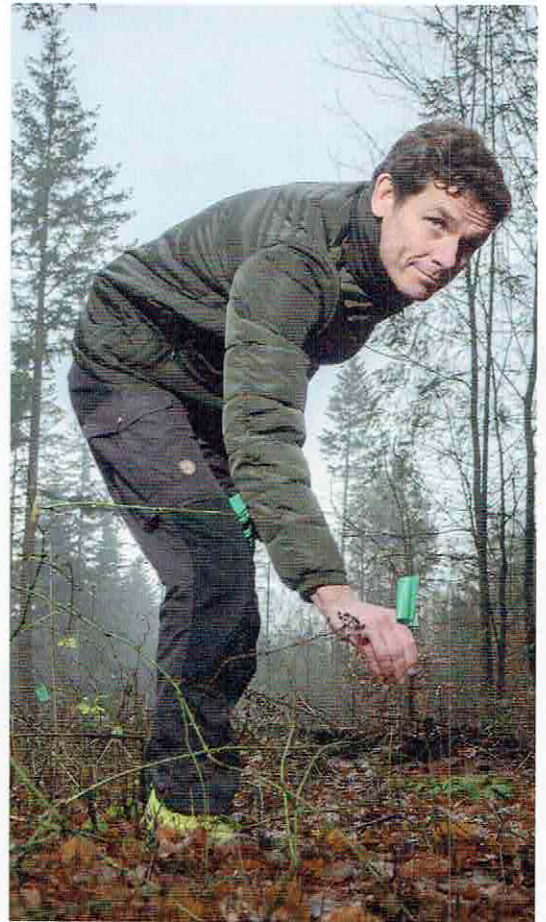
COLUMN

Haantjes

Patrick Jansen is mountainbiker, bosbouwer en routebouwer met een eigen adviesbureau voor duurzaam bosbeheer onder de naam Bosmeester. Binnen zijn andere bedrijf, Tracks & Trails, heeft hij al zo'n 40 mountainbikeroutes en bikeparks ontworpen en gebouwd.

Dit is een waargebeurd verhaal over ego en zelfoverschatting. Het gaat over een haantje. Hij was lief, maar wilde stoer zijn. Op een gegeven moment kocht hij daarom een mountainbike. Al snel zoefde hij over de paden en de bomen raasden voorbij. "Ik ben stoer en ik ben goed."

Voor de vos die dichtbij woonde was de kippenren een fort, maar dat haantje op de fiets bood kansen. Hij had het rennend geprobeerd, maar op zijn leeftijd had hij geen kans. Daarom kocht hij ook maar een mountainbike. Gelijk de duurste, want dan zou het lekkere maaltje verzekerd zijn. Hij had één keer geoefend en hij dacht er wel klaar voor te zijn. Het haantje raasde voorbij en hij er achteraan. Maar één van de eerste bochten haalde hij niet. Hij raak-

“En daar lag hij dan hongerig in bed met een geknakt ego”

te van het pad, raakte een stobbe en vloog in een hoge boog door de lucht. En daar lag hij dan hongerig in bed en met een geknakt ego. Niet in staat om te jagen en geen familie om dat te doen. Het was niet de schuld geweest van de dure fiets en al helemaal niet van hem. Die bocht en die stobbe lagen gewoon verkeerd. En met die gedachte begon zijn zaak om rechtvaardigheid.

Het haantje had het allemaal niet gemerkt en fiets-te vrolijk verder, maar toen hij op leeftijd kwam, wilde hij meer. Nog stoerder. Daarom kocht hij een enduro. Hij knalde over rotsen en wortels en niemand kon hem wat maken. Hij was de perfectie zelve. Op een dag bouwden ze een parcours in de buurt van de ren. Op en af en heel veel rotsen. Maar het lukte hem maar niet om die rotsen te rijden. Aan hem kon het niet liggen. Die rotsen liggen gewoon niet goed, dacht hij. Hij kon natuurlijk de paden nemen die om de rotsen heen leidden, maar dat ging hem te ver. Daarom wurmde hij zich langs de rotsen. Zijn ego was gered. Hij was toch zeker geen chicken! •